

ἀλλάξει τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας (ἀφοῦ ἀλλάξει ἀνα-
 νεωτικὰ ὑπέρτερα τῆ σοφία καὶ τὴν ἐκκλησία καὶ τοὺς δασκάλους τοῦ
 λαοῦ), τ ὅ τ ε (δηλαδή ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτά) καλῶς καταπαύσεται ἐν
 τῇ ἡμέρᾳ ἑβδόμῃ... ὁρᾶτε πῶς λέγει· οὐ τὰ νῦν σάββατα ἐμοὶ δεκτά, ἀλλὰ
 ὁ πεποιήκα, ἐν ᾧ καταπαύσας τὰ πάντα ἀρχὴν ἡμέρας ΟΓΔΟΗΣ ποιή-
 σω, ὅ ἐστιν ἄλλου κόσμου ἀρχὴν· διὸ καὶ ἄγομεν τὴν ἡμέραν τὴν ΟΓΔΟΗΝ
 εἰς εὐφροσύνην (πρὸς τιμὴν τῆς ΟΓΔΟΗΣ ἡμέρας-χιλιετίας), ἐν ἣ καὶ ὁ
 Ἰησοῦς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν (προφητικὰ ἔτσι προτυπώνοντας τὴν καθολικὴ
 ἀνάστασις τοῦ «ἀλλαγησόμεθα» τῆς θέωσης τῶν ψυχῶν στὴν ἀρχὴ τῆς
 ΟΓΔΟΗΣ χιλιετίας-ἡμέρας ποὺ ἀρχίζει στὸ 3000 μ. Χ.)». Ἐπιστολὴ τοῦ
 ἀποστόλου Βαρνάβα (στενοῦ συνεργάτη τοῦ Ἀποστόλου Παύλου), κε-
 φάλαιο 15. Τὸ γιὰ τὴν «κατάπαυση» τέταρτο κεφάλαιο τῆς πρὸς Ἑβραί-
 οὺς Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, συγγενέστατη διαφωτιστικὴ
 μύση προσφέρων, ἐπιβεβαιώνει. Καὶ Ἡσαΐα 1, 13, γιὰ τὴ Θεόθεν ἀπόρ-
 ριψη τοῦ Σαββάτου, συνεξαρτώμενα. Δηλαδή, κρυπτικὰ κάπως, στὴν
 ἑβδόμη χιλιετία-ἡμέρα τῆς «κατάπαυσης» (Γένεσις 2, 2), ἴσον, ἐδῶ ἀφο-
 ρώμενα, στὴν περίοδο ἀπὸ 2001 μέχρι 3000 μ. Χ. (ἢ, Βιβλικὰ μαζὶ καὶ
 Πυραμιδικὰ, ἀπὸ 6001 μέχρι 7000), καὶ ὑπάρχει κατάπαυση καὶ δὲν
 ὑπάρχει. «Χιλιάδας ἐξ ἑπτὰ μετρούμενας», Ζ' χρησμός ἐσχατολογικὸς,
 Λέοντος Σοφοῦ, σελ. 107-108, τῆς Συλλογῆς Προρρήσεων τοῦ Π. Στεφα-
 νιτζῆ. Καὶ Ἰώβ 5, 19, καὶ Ἐξοδος 21, 2. Ἀσυνέπεια, ἢ ἀστεΐα; Ἀπλού-
 στατα, ἢ κρυπτικότητα ἐξηγεῖται μὲ δυὸ φάσεις ἐν χρόνῳ, καὶ παραπολὺ
 σύμφωνα μὲ ὅλα τὰ προειπωμένα. Δηλαδή, γιὰ τὰ μὲν 300 χρόνια τῆς
 ἑβδόμης χιλιετίας-ἡμέρας (ἀκριβῶς ἀπὸ Πυραμιδικῶς 6001 μέχρι 6300, ἢ,
 μεταχριστιανικῶς ἀπὸ 2001 μέχρι 2300) ΔΕΝ ὑπάρχει «κατάπαυση», διότι
 τὸ τέλος τῶν μολυσμένων 6300 ἐτῶν βρίσκεται στὸ 2300 μ. Χ., ἀκριβὲς
 τέλος τοῦ ἔσχατου καιροῦ, ἀλλὰ καὶ ἀκριβῆς ΑΡΧΗ τῆς ἀλέκριαστης
 ἀταξικῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ. Γιὰ δέ, ἀφετέρου, τὰ ὑπολειπόμενα 700 χρόνια
 τῆς ἴδιας μέρας-χιλιετίας, Πυραμιδικῶς 6301-7000, ἢ, μεταχριστιανικῶς
 2301-3000, ΥΠΑΡΧΕΙ κατάπαυση. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀκόμη τὸ «ἀλλα-
 γησόμεθα» τῆς βαθύτατης μεταλλαγῆς τῆς ἀνθρώπινης φύσης-ψυχῆς πρὸς
 τὴ θέωση, διότι (α) τὰ ὑπόλοιπα εἰπωμένα 700 χρόνια προπαρασκευα-
 στικὰ ὑπηρετοῦν μιὰ προδρομικὴ ἠθικοπνευματικὴ ἀνέλιξη, καὶ (β) ἡ
 τιμὴ τοῦ γιορτασμοῦ τοῦ θαύματος τῆς θέωσης καὶ κατάπαυσης ἐπι-
 φυλάσσεται Χριστοκεντρικὰ γιὰ τὴν ἀρχὴ τῆς ΟΓΔΟΗΣ ἡμέρας-χιλιετίας
 (πλησιέστατα στὸ 3000 μ. Χ.) ἢ ὅποια ἔχει γι' αὐτὸ προτυπωθῆ ἀπὸ
 τὸν Κύριον τῆς Κυριακῆς ΟΓΔΟΗΣ ἡμέρας μὲ τὴν ἀλληλένδετα συναφῆ
 Ἀνάστασή Του. Ἄς προωθηθῆ τώρα ἡ ἔρευνα, πρὸς δόξα τοῦ Κυρίου
 τῆς Ἰστορίας, μὲ ἀνοχὴ καὶ βοήθειά Του.

Ἀποκάλυψη κεφάλαιο 20. «Καὶ εἶδον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ
 οὐρανοῦ ἔχοντα τὴν κλεῖν τῆς ἀβύσσου καὶ ἄλυσιν μεγάλην ἐπὶ τὴν χεῖρα

αὐτοῦ, καὶ ἐκράτησε τὸν δράκοντα, τὸν ὄφιν τὸν ἀρχαῖον, ὃς ἐστὶ διάβολος (συκοφάντης) καὶ ὁ Σατανᾶς (ἐχθρὸς), καὶ ἔδωκεν αὐτὸν χίλια ἔτη.... **ΙΝΑ ΜΗ ΠΛΑΝΗΣΗ ΕΤΙ ΤΑ ΕΘΝΗ ἄχρι τελεσθῆ τὰ χίλια ἔτη**». Στὸν κρυπτικὰ ἀλληλένδετο παρακάτω στίχο 7 λέγεται (δηλαδή κρυπτικὰ συνεχίζεται), «**καὶ ΟΤΑΝ τελεσθῆ τὰ χίλια ἔτη λυθῆσεται ὁ Σατανᾶς** (ὁ ἐχθρὸς) **ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ καὶ ἐξελεύσεται πλανῆσαι τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς τέσσαραὶ γωνίαις τῆς γῆς** (δηλαδή παγκόσμια)... **συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς ΤΟΝ πόλεμον** (προρρυθμισμένα παγκόσμια)». Τὰ πρῶτα χίλια ἔτη, πού προτάσσονται **στὴν ἀρχή**, εἶναι ἡ πρώτη μεταχριστιανικὴ ἡμέρα-χιλιετία (1-1000 μ. Χ.), τὰ χωρὶς παγκόσμιο πόλεμο τῆς γνωστῆς μας τῶρα πιά παγκόσμιας κλίμακας πού ἡ Ἀποκάλυψη κατ' ἀρχὴ τὸν χαρακτηρίζει «**ΤΟΝ πόλεμον**». Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἱστορικὸ φαινόμενο, στὴν κατ' ἀρχὴ παν-γῆινη γενίκευσή του, εἶναι πρωτοφανῶς φαινόμενο **μονάχα** τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα μας, δηλαδή τῆς **δεύτερης χιλιετίας** μετὰ Χριστόν. Τῆ δεύτερη χιλιετία ἀφορᾶ ἡ φράση «**μετὰ ταῦτα**» (δηλαδή μετὰ τὸν τῆς πρώτης μ. Χ. χιλιετίας ἐκχριστιανισμό τοῦ β ρ ἄ χ ο υ «**Ἐνρώπη**») **δ ε ἰ** αὐτὸν **λυθῆναι** μικρὸν χρόνον (τὴν ἡμέρα-χιλιετία 1040-2040 τῆς κύριας καὶ ἔριστικῆς ρεβάνς μεταξὺ καλοῦ καὶ κακοῦ, συντεμνομένων ἀπαλυντικὰ κάπως τῶν ἡμερῶν-ἐτῶν καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ 2300 μ. Χ.). Ἀποκάλυψη 20, 3. Διότι σύμφωνα (κρυπτικὰ κάπως) μετὰ τὸ στίχο 7 ὁ μεταφυσικὸς ἐχθρὸς (Σατάν) **λ ύ ν ε τ α ι** προρρυθμισμένα **ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΗ ΤΟΝ** (πολλαπλὸ) **ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ** (τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα μας μ. Χ.) ὁ ὁποῖος διαλεκτικὰ ἐναντιότροπα θὰ ἀποβαίνει ἐντεινόμενα εἰς βᾶρος του. Ἐπομένως προσδιορίζονται ἔτσι χρονικὰ **ΔΥΟ** χιλιετίες-ἡμέρες, πού ἀνήκουν στὸ τρίτο ζευγάρι χιλιετιῶν (4000 ἕως 6000 χρόνια, Βιβλικὰ καὶ Πυραμιδικὰ, ἢ, 1 ἕως 2000 μεταχριστιανικά). **Ὁ χρονικὸς** χαρακτήρας τῆς προειπωμένης τελειωτικῆς «**ρεβάνς**» ὑποστηρίζεται καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ἡ ἀφορώμενη **δεύτερη** χιλιετία μ. Χ. καλύπτει τὸ μέγιστο μέρος τοῦ χρονικὰ **τελευταίου** διαστήματος 1260 ἡμερῶν-ἐτῶν (τὸ **τελευταῖο «καιρὸν καὶ καιροὺς καὶ ἡμισυ καιροῦ»**, μέχρι τὸ τέλος ὄλων τῶν 6300 ταξικῶν μολυσμένων ἐτῶν, μέχρι τὸ ἀκριβὲς τέλος τοῦ ἔσχατου καιροῦ στὸ 2300 μ. Χ.). Πῶς τὸ καλύπτει τὸ μέγιστο μέρος του; Καλύπτοντας ἡ **δεύτερη** μ. Χ. χιλιετία τὰ ἔτη 1040-2040 (ἢ ἐπίσης, κάπως ἀπὸ 1040 μέχρι 1971), καλύπτει τὸ μέγιστο μέρος τῆς χρονικῆς ἀπόστασης ἀπὸ 1040 μέχρι 2300 μ. Χ. Καὶ 1040 μονάδες εἶδαμε ὅτι ψηφίζει ἡ ἀλληγορικὴ λέξη **ΑΨΙΝΘΟΣ** (πνευματικὸς δηλητηριαστής), Ἀποκάλυψη 8,11. (Ἐπίσης, μυητικὰ συναφῶς, «**νεκρώνει**» ψηφίζει ὅσο καὶ «**Ἀψινθος**», 1040). 1040 καὶ 1260 ἴσον 2300 μ.Χ. Δὲν λέγει τὸ χωρίο «**χίλια ἔτη**», ἀλλὰ λέγει «**δεῖ αὐτὸν λυθῆναι μικρὸν χρόνον**», ἀπόλυτα ἀλληλένδετα (σὲ συναπτή χρονικὴ συνέχεια χιλιετιῶν) μετὰ τὸν μετέπειτα στίχο 7 τὸν γι' αὐτὸ χρησιμοποιοῦντα **ΤΟ ΙΔΙΟ ΡΗΜΑ «ΛΥΘΗΣΕΤΑΙ»**,

διότι δὲν πρόκειται πιά γιὰ μιὰ θεώρηση χιλίων ἐτῶν, ἀλλὰ πρόκειται γιὰ τουλάχιστο τριπλῆ θεώρηση: (α) ἀπὸ 1040 ἕως 2040, καὶ (β) ἀπὸ 1040 ἕως 1971, καὶ (γ) ἀπὸ 1040 ἕως 2300 μ. Χ., καὶ ἀκόμη καὶ ἀπὸ 1000 ἕως 2000 κάπως. Ὡστε γιὰ τὸ ἰδιαίτερα πολυσύνθετο τῆς θεώρησης τῆς τελικῆς αὐτῆς περιόδου τῆς «ρεβάνς» δὲν ἐπαναλαμβάνεται ἡ φράση «χίλια ἔτη», ἀλλὰ ἐλπιδοφόρα αἰσιόδοξα λέγεται «μικρὸν χρόνον» ποὺ σημαίνει «περίπου μιὰ Βιβλικὴ ἡμέρα Κυρίου (χιλιετία)» τὴν ὀδηγοῦσα στὴ λυτρωτικὴ Βασιλεία Του.

Ἄς δοῦμε τώρα τὴν κατὰ σειρά τρίτη χιλιετία μ. Χ., τὴ Βιβλικὰ καὶ Πυραμιδικὰ ΕΒΔΟΜΗ ἡμέρα-χιλιετία (τῆς συγχρόνως, σὲ δυὸ φάσεις, κατάπαυσης καὶ μὴ κατάπαυσης, ὡς προειπώθη). «Καὶ εἶδον θρόνους, καὶ ἐκάθισαν ἐπ' αὐτούς, καὶ κρίμα (ἐξουσιοδότηση νὰ δικάζουν) ἐδόθη αὐτοῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ..... καὶ ἔζησαν καὶ ἐβασίλευσαν μετὰ τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη· καὶ οἱ λοιποὶ τῶν νεκρῶν οὐκ ἔζησαν ἕως τελεσθῆ τὰ ΧΙΛΙΑ ΕΤΗ· αὕτη ἡ ἀνάστασις ἡ πρώτη μακάριος καὶ ἅγιος ὁ ἔχων μέρος (μερτικὸ) ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ· ἐπὶ τούτων ὁ δεῦτερος θάνατος οὐκ ἔχει ἐξουσίαν. ἀλλ' ἔσονται ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ βασιλεύσουσι μετ' αὐτοῦ ΧΙΛΙΑ ΕΤΗ». Σ' αὐτὸ τὸ δύσκολο (ἐσχατολογικὸ) κείμενο, οἱ «πεπελεκισμένοι» ἱερομάρτυρες καὶ τῶν δυὸ πρώτων χιλιετηρίδων τουλάχιστο (1-2000 μ. Χ.), κάπως τιμητικὰ ἰδιαίτερα αὐτοὶ (καὶ κατόπιν ὅσοι ἄλλοι ὁ Κύριος θελήσῃ ἀνεξέλεκτά Του), καλοῦνται πρὶν ἀπὸ τὴν τελικὴ Ἀνάστασις τοῦ τῆς θέωσης «ἀλλαγησόμεθα» (καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν τότε τελικὴ Καθολικὴ Κρίσις ἡ ὁποία δὲν ἰσχύει γι' αὐτούς βεβαίως). Καλοῦνται νὰ ἀναστηθοῦν γιὰ νὰ ζήσουν σάν κριτὲς συμβασιλεῖς Του, κάπως, καὶ ὄχι ἀκόμη γιὰ νὰ Ἀναστηθοῦν στὸ τελικὸ «ἀλλαγησόμεθα» τῆς θέωσης ὅπου καθολικὰ (χωρὶς ἐξαιρέσεις) θὰ ἀπονεμηθῇ ἡ ὑπερευλογία τῆς θέωσης στοὺς δικαίους Του ὅλους (κατὰ τάγματα, κατὰ ποιοτικὲς βαθμολογήσεις βραβεύσεων), σαφῶς σύμφωνα μὲ τοῦ Θεόφωνου Παύλου πρὸς Ἑβραίους 11, 38-40, καὶ τοῦ Κυρίου στὸν Ἰωάννη 14,1-3, καὶ Παύλου, πάλι, Κορινθίους Α' 15, 22.

«Θέλει προσκαλέσει τοὺς οὐρανούς ἀνωθεν, ΚΑΙ ΤΗΝ ΓΗΝ,» (διότι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι βεβαιότατα καὶ οὐράνια καὶ γήινη, γήινη στὴν ΚΑΙΝΗ ΓΗ ὅπου μὲ τὴν ὑπόσχεση τοῦ Κυρίου θὰ κατοικῇ ἡ Δικαιοσύνη Του: Πέτρου Β' 3, 13), «ΔΙΑ ΝΑ ΚΡΙΝΗ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΑΥΤΟΥ. Συναθροίσάτέ μου (λοιπὸν) τοὺς δαίους μου, οἵτινες ἔκαμον μετ' ἐμοῦ συνθήκην ἐπὶ θυσίας» (ἴσον ἱερομάρτυρες, κυρίως). «Καὶ οἱ οὐρανοὶ θέλουσιν ἀναγγέλλει τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ· διότι ὁ Θεός, αὐτὸς εἶναι ὁ Κριτὴς» (τόσον ὁ ἴδιος ἀμεσα, ὅσο καὶ μέσω τῶν δούλων Του), Ψαλμὸς 49 (50) Ἀσάφ. Ἡ Ἐκκλησία, μὲ ὀρθὴ σοφία-παράδοση πρωτοχριστιανικῆ, καθιερώνει «πρώτη ἀνάστασις» Νικητῆ Χριστοῦ τὸ Μ. Σάβ-

βατο πρωί, όπου ωραιότατα αλληγορικά οι Ιερείς σκορπίζουν τὰ νικητήρια δαφνόφυλλα τῆς παράδοσης ψάλλοντας τὸν Ψαλμὸ αὐτῆς τῆς πρώτης ἀνάστασης : «*ἀνάστα ὁ Θεός, κρῖνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν*»... Ψαλμὸς 81 (80) Ἄσάφ.

«*Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ μέλλοντος κρῖνειν ζῶντας καὶ νεκροὺς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ ΚΑΙ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ*», σὲ δυὸ φάσεις : (α) τὴν ἐπίγεια ἐπιφάνεια-παρουσία Του ἀρχίζουσα στὸ 1997 μ. Χ. καὶ διαρκούσα πολὺ λιγότερο ἀπὸ μιὰ χιλιετία, καὶ (β) τὴ Βασιλεία-Χριστοκρατία Του ἡ ὁποία προδρομικὰ μὲν ἀρχίζει στὸ 1967-1971 μ. Χ., ὀριστικὰ δὲ (μὲ μεταπτώσεις ἀγώνων τελικῆς ρεβάνς κατὰ τοῦ ἴδιου τοῦ Ἀντίχριστου γιὰ σχετικῶς πολὺ λίγα χρόνια) σὲ ὅλη τὴν τρίτη μετὰ Χριστὸν χιλιετία, αὐτὰ τὰ «*χίλια ἔτη*» στὴν Ἀποκάλυψη 20, 5 καὶ 6. Τόσο, «*χίλια ἔτη*», χρονικὰ ἀπέχει ἡ πρώτη ἀνάσταση γιὰ ζωὴ ἀπὸ τὴ δεύτερη τελικὴ καὶ καθολικὴ Ἀνάσταση τοῦ «*ἀλλαγσόμεθα*», ἡ πρώτη στὴν ἀρχὴ τῆς χιλιετίας, ἡ δεύτερη στὸ τέλος τῆς χιλιετίας καὶ ἀρχὴ τῆς ἐπόμενης. Ἡ πρώτη ἀρχίζει σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὸ 1997 μ. Χ., καὶ σὰν βασιλεία ἢ συμβασιλεία διαρκεῖ τὰ «*χίλια ἔτη*» (στίχων 5 καὶ 6). Ἡ δεύτερη καὶ τελικὴ καὶ καθολικὴ ἐντοπίζεται μετὰ 2996 καὶ λίγα ἔτη μετὰ τὸ 3000 μ. Χ., καὶ διαρκεῖ σὰν «*αἰώνια ζωὴ*» μὲ κάποιον ἄγνωστο μεγάλο Σταθμὸ ὑπερευλογίας στὸ 10000 μ.Χ., τὸ τέλος τῆς τέταρτης ἐβδομάδας χιλιετιῶν (4X7000 ἴσον 28000 ἔτη) ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ 18000 π. Χ., ὅπως ἀλλοῦ ἐξηγεῖται, πάντα μὲ ἀνοχὴ καὶ βοήθεια τοῦ φιλόανθρωπου Κυρίου πρὸς δόξα Του. Στὸ 2996, μὲ παραπολὺ δέος λέγεται, εἶναι προρρυθμισμένη ἡ ἀσύγκριτα ἐνδοξότατη νέα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ Κυρίου. (144 σὺν 7( ) Χ (7 σὺν 7) ἴσον 2996, δεδομένα Θεοδοσμένα, σὲ φρικτὸ δέος ὁ ἀνάξιος γράφων ἀναφέρει, χωρὶς ἐδῶ νὰ ἐπεκταθῆ. Παρενθετικὰ ἄς εἰπωθῆ ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ ἐδῶ, τὸ παρὸν πέμπτο κεφάλαιο τῆς ἐργασίας δὲν ἔχει πάθει περίληψη. [Τὸ δὲ τέταρτο εἶναι συγχρόνως ἀνασύνθεση, περίληψη καὶ προσθήκη].

Μιὰ συναφῆς προσθήκη γιὰ τὴν περαιτέρω, ἀπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας τὶς Προφητεῖες ξανά, ὑποστήριξη τοῦ 1997 σὰν ἔτους αὐτοπρόσωπης Παρ.σσίας τοῦ Χριστοῦ στὴ γῆ (μὲ ἀσύλληπτους κρυπτικούς καὶ μὴ κρυπτικούς τρόπους, τρόπους δράσης στὸν πόλεμο ἐναντίον τοῦ Ἀντίχριστου): Ἀγαθὰγγελου κεφάλ. Α', κώδ. 59 Μονῆς Ζηροποτάμου, σελ. 11. «*Δοῦλε τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὴν τρίτην ἑκατοντάδα τῆ ἡλιακῆ ἡμέρα ἀποπληρωθήσεται ἡ προφητεία ἣν σὺ ἐορτάσης, οὐκ ἀμνημονήσης μιᾶς ἡμέρας. Διότι ἡ ἡμέρα αὕτη διορίσθη ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ πανηγυρίσης αὕτην μεγάλως ὅτι ἀξίων ἔργον.... Ὑμνησον οὖν τὸ ΑΓΙΟΣ ΑΓΙΟΣ ΑΓΙΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΣΑΒΑΩΘ Β Α Σ Ι Λ Ε Υ Σ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ, ὅτι μετὰ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ἔτη ἀποπληρωθήσεται*». Ἑρμηνεία : «*πρὸς τὴν τρίτην ἑκατοντάδα*», πολὺ κοντὰ στὸ πλησίασμα ἐκείνων τῶν Βιβλικῶν 300 ἐτῶν ποὺ προφητεύει

ὁ Δανιήλ (8, 14) λέγων «2300» ἡμερονυκτίων (ἐτῶν πάλης φωτὸς μὲ σκότος), δηλαδή ἐλάχιστα πρὶν ἀρχίσουν τὰ τελευταῖα αὐτὰ 300 χρόνια, λοιπὸν ἐλάχιστα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ 2000 μ. Χ., διότι «2300» σημαίνει 2300 μ. Χ. Ἐκεῖνο τὸ «*ἰῶτα*» συνδέει χρονικὰ τὴ δράση τοῦ προδρομικοῦ πρώτου Δούλου τῆς Ἀποκάλυψης (δηλαδή τοῦ Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη), ὅπως ἔχει ἤδη ἐξηγηθῆ στὶς Προφητεῖες τῆς Ὀρθοδοξίας, μὲ τὸ ἔτος 1997. Ἡ Χριστοκρατικὴ δράση τοῦ Ἰωάννη (ἀφανῆς καὶ φανερὴ σύμφωνα μὲ τὶς προφητεῖες) κοσμογονικὰ ἱστορικὰ ἀναφέρεται κυρίως στὴν περίοδο 1962-1971. Πῶς συνδέεται χρονικὰ αὐτὴ ἡ περίοδος μὲ τὸ 1997; Μὲ τῆς προφητείας τὰ «*τριακόνα ἔτη*», δηλαδή 1967 σὺν 30 ἴσον 1997, ὅπου τὸ 1967 εἶναι καὶ τὸ προειπωμένο 1912 σὺν «*πέντε καὶ πενήκοντα ἔτη*» τῶν προφητειῶν ποὺ εἶδαμε. Καὶ γιατί νὰ ἀρχίζη ἀπὸ τὸ 1967; Γιά πολλοὺς λόγους. Μόνο μερικοὶ θὰ ἀναφερθοῦν. Τὸ 1967 εἶναι (θεωρεῖται νὰ εἶναι) ἡ ἥρωικὴ μαζί καὶ ὀγία ἔνσρξη τῆς Χριστοκρατίας, καὶ λοιπὸν ἰδιαίτερα τιμητικὰ συνδέεται μὲ τὴν κατόπι αὐτοπρόσωπη Παρουσία τοῦ Βασιλιά Χριστοῦ. Ὑστερα εἶναι καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἀριθμὸς 30... Καὶ τὰ λοιπὰ προειπωμένα. Στὴν τοῦ Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης ἡμέρα-ἔτος «*τῆ ἡλιακῆ ἡμέρα*» βέβαια σημαίνεται ὁ «*Ἅγιος Κύριος*» καὶ «*Βασιλεὺς Ἰσραὴλ*» (τῆς χριστιανοσύνης ποὺ θὰ ἀφομοιώσῃ ὅλη τὴ δίκαιη ἀνθρωπότητα στὴν Μία ποίμνη ὑπὸ Ἐνα Ποιμένα), ἀλλὰ καὶ «*Σαβαώθ*» Παντοκράτορας Θεός. Ἡ πολυύμνητη καὶ (παραπολύ) «*μεγάλως*» γιορτάσιμη αὐτὴ Ἡμέρα-ἔτος (1997) «*διωρίσθη ἀπὸ τοῦ αἰῶνος*» ἀναγόμενη τόσο στὸ 1912 σὺν (51 σὺν 34) ἴσον 1997, ὅσο καὶ 1962 σὺν 35, καὶ 1967 σὺν 30, στὰ ἐξετασθέντα δεδομένα τῶν προφητειῶν τῆς Ὀρθοδοξίας, καὶ ἔχει ἀκόμη περαιτέρω *δική της* μαθηματικὴ ἀρμονία ποὺ δὲν θὰ ἀνακοινωθῆ γιὰ τὴν ὥρα (ὑπάρχουν λόγοι). Ἡ ἀρμονία αὐτὴ, ἰδιαίτατα συμβολίζουσα τὸν Χριστὸ Κύριο καὶ Νικητὴ Βασιλιά, δείχνει πιθανῶς τὸ μῆνα Ἀπρίλη (1997) γιὰ τὸν πολλαπλᾶ ἀσύλληπτο ἐρχομὸ Του (διότι ὁ ἐρχομὸς Του ἔχει φάσεις ἐν χρόνῳ, σὰν δράση). Ὁ ἀκριβὴς χῶρος δὲν θὰ ἀνακοινωθῆ, μολονότι ἔγινε ἤδη ἔμμεση νύξη γενικὴ. Συνυπάρχουν ἐπίσης: 1940 [ὄριο ἔσχατου καιροῦ] + τὸ 30=1970 [ἡ 6η «*ὥρα*»-ἔτος δράματος]=ἐμφάνιση Ἰωάννη καὶ 1970 + τὸ 30=2000=ὁ «*χρυσὸς 1570 + ἀριθμὸς 430*»=τὸ ταυτόσημο 1997.

Πῶς θὰ ζωοποιηθοῦν οἱ νεκροί; Καὶ πότε; «*ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ πάντες ζωοποιηθήσονται· ἕκαστος δὲ ἐν τῷ ἰδίῳ τάγματι*». «*ἀπαρχὴ Χριστὸς [1997 μ. Χ.], ἔπειτα οἱ Χριστοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ*». (Μετὰ τὸ 1997). «*εἶτα τὸ τέλος, διὰν παραδῶ τὴν βασιλείαν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ*», (μετὰ τὸ 2996 μ. Χ.), ὅταν θὰ ἔχη πιά ἐκπληρώσῃ πληρέστατα τὴ *φιλάνθρωπη* Ἀποστολή Του παρὰ τοῦ Θεοῦ: «*Κύριος ἀπέστειλέ με καὶ τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ*». (Ἠσαίας 48,16, ἀγιοτριαδικά). Ὄταν δηλαδή θὰ ἔχη καταργήσῃ θάνατο καὶ Ἄδη καὶ πόνον καὶ διάβολο, «*πᾶσαν ἀρχὴν καὶ πᾶ-*

σαν *ἐξουσίαν καὶ δύναμιν*» στο τέλος τῆς ἑβδομης χιλιετίας-ἡμέρας τῆς τελείωσης τοῦ ἔργου Του. Α' Κορινθίους 15, 22-28. Τὸ «τέλος», ὅταν «*ἔσχατος ἐχθρὸς καταργεῖται ὁ θάνατος*», εἶναι ἡ δεύτερη καὶ γενικὴ ἢ τελικὴ Ἀνάσταση καὶ Κρίση. Εἶναι 1000 χρόνια μετὰ τὴν «*πρώτη ἀνάσταση*» τῶν ἱερομαρτύρων Του ἢ «*πεπελεκισμένων*» (ὅσο διαρκεῖ καὶ ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τῆ Β Παρουσία Του μέχρι τὴν παράδοση τῆς Βασιλείας στὸν Πατέρα), δηλαδὴ εἶναι στο τέλος τῆς τρίτης χιλιετίας μ. Χ. Ἡ παράδοση αὐτὴ γίνεται μὲ ἰδιαίτερη νέα Παρουσία τοῦ Κυρίου Χριστοῦ στὰ προειπωμένα χρονικὰ ὅρια, λίγα χρόνια μετὰ τὸ 2996 μ. Χ., ὅπου ἡ ἐξίσωση τοῦ 2996 διαβάζεται: τὴν «*ἀγγελία 70*» στεφανώνει τὸ «*θεῖον 144*» καὶ ἐνωμένα πολλαπλασιάζονται μὲ ζευγαρωτὴ ἢ διπλὴ σοφία τοῦ ἱεροῦ ἀριθμοῦ «7», στὴν εὐλογία τῆς θέωσης ἐν Χριστῷ. (70 σὺν 144) X (7 σὺν 7) ἴσον 214 X 14 ἴσον 2996.

Τὸ μέγιστο νόημα τῆς ἰδιαίτερης αὐτῆς νέας Παρουσίας Του στὰ ὅρια Σαββάτου-ἑβδόμης καὶ Κυριακῆς-ὀγδόης ἡμερῶν χιλιετιῶν (ἀπὸ τὸ 4000 π. Χ. χρονολογώντας), εἶναι ὅτι ὁ μὲν Υἱὸς τιμᾷ καὶ δοξάζει τὸν Πατέρα, διότι ἀγιότατα ἐκπληρώσας τὴ *φιλάνθρωπη* Ἀποστολὴ ποὺ εἶχε λάβει-χρισθῆ ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα (Ἡσαίας 48, 16), παραδίδει τὴ Βασιλεία (ἰδίως τὴ χιλιετὴ Βασιλεία 2000 ἕως 3000 μ. Χ., Ἀποκάλ. 20, 4-6, ὅπου *τρεῖς* φορές ἀναφέρονται αὐτὰ τὰ «*χίλια ἔτη*») στὸν Πατέρα Θεό, ἀχώριστο ἀπὸ τὸ Πνεῦμα Του, καὶ τὸ Λόγο Του [Ἰωάν. 1, 1-3], «*ἵνα ἡ ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐν παῖσι*». Α' Κορινθ. 15, 28. Ὁ Ἰωάννης Του ὁ γράφων τὴν Ἀποκάλυψή Του στὸ 96 μ. Χ., καὶ παραδίδων τὴ Βασιλεία Του «*τῷ Θεῷ Πατρὶ*» στὸ 1996 μ. Χ., ΠΡΟΤΥΠΩΝΕΙ τὸν Κύριο παραδίδοντα τὴ χιλιετὴ βασιλεία Του στὸν Πατέρα Θεὸ στὸ 2996 μ. Χ. Πυραμιδικὰ 3996 ἴσον ἡ γέννηση τοῦ Κυρίου στὸ 4 π. Χ.

Ὁ δὲ Πατέρας Θεὸς δέχεται ἔτσι ἀγιότατα τὴ Βασιλεία ἀπὸ τὸ Νικητὴ Χριστὸ Θεάνθρωπο Γιό Του, τὸ Θεάνθρωπο μονογενῆ Λόγο-Θεὸ Γιό Του, καὶ συγχρόνως τιμᾷ τὸν Κύριο τῆς Κυριακῆς ἢ Ὀγδόης ἡμέρας-χιλιετίας (ἀρχίζουσας στὸ 3001 μ. Χ.), διότι ἤδη προρρυθμισμένα στὴ Βίβλο ὁ ἀριθμὸς *ὄκτω* προτυπώνει αὐτὸν τὸν τελικὸ καὶ *φιλάνθρωπο* θρίαμβο τοῦ Γιου-Λόγου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀπὸ τὸ Θεὸ *φιλάνθρωπη* αὐτὴ μακαριότητα-εὐτυχία κάπως προτυπώνεται στοῦ Ἰακώβ τὸ γιὸ Γὰδ, ποὺ ἑβραϊκὰ σημαίνει *εὐτυχία*. «*Γὰδ*» ψηφίζει 8 μονάδες. Ἐνῶ «*β'* *εὐτυχία*» (διότι ἡ πρώτη χάνεται ἀμαρτωλὰ-ἀδαμικὰ) ψηφίζει 1718 μονάδες, καὶ εἶναι τοῦ δότη τῆς «*ΙΗ. ΧΡ. Κυρίου*», φράση ποὺ ἐπίσης ψηφίζει 1718 μονάδες, ὅσο ψηφίζει καὶ ἡ φράση «*τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας*» (Ἰωάννου 16, 13), καὶ ἐπίσης «*ἅγιον Πνεῦμα Κυρίου 8*» (δηλαδὴ τοῦ Κυρίου τῆς Ὀγδόης ἢ Κυριακῆς ἡμέρας χιλιετίας), καὶ ἀκόμη, ἀλληγορικὰ, «*ἥλιος-οἶνος Κυρίου*» καὶ «*φιλάνθρ. ἥλιος ΧΡ.*», ἴσον 1718. Οἱ μέλλοντες νὰ κληρονομήσουν ἀξιοχαρῆ μακάρια αἰώνια Ζωή, ἢ θέωση

στο προειπωμένο «ἀλλαγσόμεθα», στη δεύτερη και τελική Ἀνάσταση αὐτή, «ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται» (Α΄ Κορινθ. 15, 22), «ὅς μετασχηματίζει τὸ σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν εἰς τὸ γενέσθαι αὐτὸ σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ» (Φιλιππησίους 3, 21), σὲ μιὰ κοινὴ θέληση μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Πνεῦμα, διότι φιλόφροντα ὁ Θεὸς «οὐς προέγνω καὶ προσώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ». [Ἡ λέξις «σῶμα», «εἰκὼν», καὶ «σῶμα πνευματικόν», «σώματα ἐπουράνια», «τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου» Υἱοῦ-Χριστοῦ, κλπ. νοοῦνται κατὰ πνευματικὸ τρόπο, νοοῦνται σὰν πνεῦμα κυρίως, ὅχι ὅμως ἀπόλυτα αἴθια. Α΄ Κορινθίους 15, 40-54. Συναφῆς τῶν ἰδεαλιστικῶς πλατωνιζόντων καταδικη ἀπὸ τὴν Ε΄ Οἰκουμένηκῃ Σύνοδο. Δογματικὴ Χρ. Ἀνδρούτσου, σελ. 444]. Καὶ ποιὸς ὁ Θεὸς προεγνώρισε καὶ προώρισε ἔτσι; Τοὺς ἀγαπῶντες δικαίους Του, τοὺς τηροῦντες τὴν ὑπέρτατη πρώτην ἐντολὴ τῆς Ἀγάπης, τοὺς ἔμπρακτα ἀγαπῶντες τὸν συνάνθρωπό τους καὶ ἀκόμη πιὸ τρίσβαθα τὸν Θεὸ-ἀγάπη καὶ τὸν Θεὸ-πνεῦμα (ζῶσα σοφία ἀγία)· γι' αὐτοὺς «τοῖς ἀγαπῶσιν τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς ὄσιν». Ρωμαίους 8, 26-33. Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεό; «Ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τῆς ἐν ἐμοὶ αὐτάς, ἐκεῖνος ἐστὶν ὁ ἀγαπῶν με». «Μακάριοι οἱ ΠΟΙΟΥΝΤΕΣ τὰς ἐντολάς Αὐτοῦ, ἵνα ἔσται ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τὸ ξύλον (δένδρον) τῆς ζωῆς, καὶ τοῖς πυλῶσιν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν». Ἰωάννης 14, 21. Ἀποκάλυψη 22, 14. «Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ΠΟΙΩΝ τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου...» Ματθαίου 7, 21-24. [Τὸ «θέλημα» εἶναι ἡ «ἀγάπη», καὶ ἰσοψηφίζονται σὲ 93 μονάδες τὸ καθένα, καὶ προσθέτοντας τὴ λέξις «Διαθήκη» ψηφίζουσα 60 μονάδες, προκύπτει ὁ Βιβλικὸς ἀριθμὸς 153, Ἰωάννου 21, 11, σὲ ἀλληλένδετο νόημα]. Ἀπεναντίας δέ, ὁ γνοὺς καὶ μὴ ποιήσας δαρήσεται πολλὰς ... Λουκᾶς 12, 47.

Μακάριος λοιπὸν ὁποῖος ΥΠΟΜΕΙΝΗ. Καὶ ἀξιοθρήνητος ὁποῖος, ἀπὸ αἰτία τῆ Θεοαθετοῦσα μισάνθρωπη ἀπιστία-στραβομάρα του (κατὰ τὸ Βιβλικό, Ἠσαΐα 64, 5-7, «ἡμάρτομεν, διὰ τοῦτο ἐπλανήθημεν») ἀναστηθῆ στὴ δεύτερη ἢ τελικὴ Ἀνάσταση μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πάη ἀπὸ τὸν πρῶτο θάνατο στὸν δεύτερο καὶ ὀριστικὸ θάνατο μιᾶς αὐστηρῆς τιμωρίας: τῆς καθάρσεως ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τῆς ζωῆς: τὸ ἀξίωμα τοῦ Ζῆν καὶ Χαίρειν. Τὴ λυτρῶνουσα καὶ βραβεύουσα δόξα τοῦ Κυρίου, στὸ τέλος τῆς τρίτης χιλιετίας μ. Χ., δὲν θ' ἀξιωθοῦν νὰ τὴ δοῦν οἱ ἀσεβεῖς, διότι μετὰ τὴν κάθαρση τῆς γῆς στὸ τέλος τοῦ ἑβδομοῦ ἢ ἔσχατου καιροῦ (2300 μ. Χ.) δὲν θὰ ὑπάρχουν πιὰ ἀσεβεῖς παρὰ μόνο σὰν ὑπόδικοι στὸ θάνατο-Ἄδη περιμένοντες τὴν Κρίση-καταδικη: «πέπαιται γὰρ ὁ ἀσεβής... ἀρθήτω ὁ ἀσεβής, ἵνα ΜΗ ἴδῃ τὴν δόξαν Κυρίου». Ἠσαΐας 26, 10. Ἐνῶ γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς: «τέκνα Θεοῦ ἐσμεν καὶ οὐπω ἐφανερώθη τι ἐσόμεθα...»

ὁμοιοὶ Αὐτῷ ἐσόμεθα, ὅτι ὁ ψ ὀ μ ε θ ἄ Αὐτὸν καθὼς ἐστίν». Α' Ἰωάννου 3, 2, καὶ Κορινθίους Α', 13, 8-12. Στὸ δὲ τέλος τῆς «Διδαχῆς τῶν Ἀποστόλων» (κείμενα Ἀποστολικῶν Πατέρων), συσχετισμένα μετὰ τῆ Β' Παρουσίας τοῦ Κυρίου καὶ πέραν, λέγεται : «ἀνάστασις νεκρῶν, οὐ πάντων δέ», πράγμα πού συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς Πρώτης Ἀνάστασης στὸ εἰκοστὸ κεφάλαιο τῆς Ἀποκάλυψης, καὶ ὑπὲρ τῆς χρονικῆς ἐρμηνείας τῶν ἀφορώμενων χιλιετηρίδων ὅπως προειπωμένα. Ἐπίσης καὶ ἡ Ἐπιστολὴ τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα στὸ κεφάλαιο 15 τονίζει, Βιβλικά ἐρμηνεύοντας τὶς ἡμέρες ἢ χιλιετίες, τῆς ἀντικατάστασης τοῦ Σαββάτου ἢ ἐβδόμης μετὰ τὴν Κυριακὴ ἢ ὄγδοη. Ὡστε, τελικά, τὸ πείσμα τῶν διατηρούντων ἀκόμη τὸ Σάββατο (ἐβδόμη), ἀντὶ τῆς Κυριακῆς (ὄγδοης), εἶναι ἀδικαιολόγητο.

«Θέλει ἀναζωοποιήσῃ ἡμᾶς μετὰ δύο ἡμέρας. Ἐν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ θέλει μᾶς ἀναστήσῃ, καὶ θέλομεν ζῆ ἐνώπιον Αὐτοῦ. Τότε θέλομεν γνωρίσῃ καὶ θέλομεν ἐξακολουθεῖ νὰ γνωρίζωμεν τὸν Κύριον. Ἡ ἔξοδος Αὐτοῦ εἶναι προδιατεταγμένη ὡς ἡ αὐγή». ΩΣΗΕ 6, 2-3. Ὁ Χριστὸς Κύριος θὰ μᾶς ξαναζωοποιήσῃ (γιά δεύτερη φορά, σὲ δεύτερη Παρουσία Του) «μετὰ δύο ἡμέρας», μετὰ δύο μεταχριστιανικὲς λοιπὸν ἡμέρες-χιλιετίες, δηλαδὴ στὸ 2000 μ. Χ., ὅσος καὶ ὁ «χρυσὸς ἀριθμὸς» στὶς εἰπωμένες προφητείες, ψηφίζων 2000 μονάδες. Καὶ Πέτρου Β', 3, 8, ἀκριβῶς, «μία ἡμέρα παρὰ Κυρίῳ ὡς χίλια ἔτη, Κ Α Ι χίλια ἔτη ὡς ἡμέρα μία» Ἴ σ ο ν δύο ἡμέρες-χιλιετίες μεταχριστιανικὲς, ἴσον 2000 μ. Χ. Ἀκόμα, «Καὶ σὺ Βηθλεὲμ... ἐκ σοῦ θέλει ἐξέλθῃ... ἡγουμένους ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοῦ ὁποίου αἱ ἔξοδοι εἶναι ἀπ' ἀρχῆς, ἀπὸ ἡμερῶν αἰῶνος...» ΜΙΧΑΙΑΣ 5, 2. «Αἱ ἔξοδοι» ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ πρὸς τὴ γῆ (πού παραπολύ θυμίζουν τὸ «ἐγὼ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον· ἐξῆλθον παρὰ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον» Ἰωάννου 16, 27-28), ἴσον οἱ Παρουσίες Του, εἶναι προρρυθμισμένες ἀπὸ τὴν «ἀρχή», ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῶν «ἡμερῶν αἰῶνος», τῶν ἡμερῶν-ἔτων τῶν « χρόνων ἢ καιρῶν », δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 18000 π. Χ., ἢ, ἀπὸ τοὺς στεφανούμενους στὴν Πεντηκοστὴ ΠΕΝΗΝΤΑ 360χρονους καιροὺς π. Χ., ὅσοι εἶναι οἱ « χρόνοι αἰῶνοι » οἱ μέχρι « τὰς ἐσχάτας ἡμέρας » πού ἀνθίζουν στὴν Πρῶτη Παρουσία Του, διότι τότε, μετὰ τὴ γέννησίν Του, τελειώνουν οἱ πρῶτοι, προχριστιανικοὶ ΠΕΝΗΝΤΑ « καιροὶ » (« αἰῶνες » σὲ εἰδικὴ τέτοια « Καιρικὴ » ἔννοια), σὲ προρρυθμισμένη ἐσχαια τῶν. Ὡστε λοιπὸν καὶ τὰ παραπάνω χωρία τῶν Ὡσηὲ καὶ Μιχαῖα κρυπτικὰ βεβαιώνουν τὶς Τριαδικὰ τρεῖς Παρουσίες τοῦ Κυρίου Χριστοῦ, καὶ μάλιστα τὶς βεβαιώνουν μετὰ χρονικὲς περιόδους χιλιετιῶν ἐντοπισμένων σύμφωνα μετὰ τὸ ἀλληλένδετο εἰκοστὸ κεφάλαιο τῆς Ἀποκάλυψης καὶ μετὰ ἄλλα χωρία τῆς Βίβλου καὶ Ἀποστολικῶν Πατέρων (Ἐπιστολὴ Βαρνάβα) ὅπως ἐξετάσθηκε, δηλαδὴ : βεβαιώνουν τὴ Δεύτερη Παρουσία στὸ τέλος « πλήρωμα χρόνου » τῆς δεύτερης ἡμέρας-χιλιετίας (στὸ 2000 μ. Χ., μνητικὰ ταυτόσημο μετὰ τὸ 1997 μ. Χ., ὅπως ἀντίστοιχα τὸ

Πυραμιδικό έτος 4000 είναι κι' αυτό μνητικά ταυτόσημο με τὸ Πυραμ. έτος 3996 ἢ με τὸ χριστιαν. έτος 4 π. Χ. (ὅπως ἔχει ἐξηγηθῆ), καὶ περαιτέρω βεβαιώνουν μιὰ μεταγενέστερη Παρουσία στὸ τέλος τῆς τρίτης ἡμέρας-χιλιετίας μεταχριστιανικά, (δηλαδή στὸ 3000 μ. Χ., μνητικά πάλι ταυτόσημο με τὸ έτος 2996 μ. Χ. ὅπως ἔχει σύντομα ἀναφερθῆ).

Δόξα στὸν ὑπερ-ἁγιώτατο "ὄντα τῆς ἀπέραντης ὑπερτατοσύνης, Δόξα στὸν κατ' ἀξία Παντοκράτορα Θεό, Δόξα στὸ φιλόνηρωπο Ἐξαγοραστή μας καὶ Δωρητῆ τῆς ὑπέρτατης ἐλπίδας γιὰ τὴν τελικὴ θέωση. Δόξα στὸν Κύριο τοῦ θαύματος, δόξα στὸν ὀξιοχαρῆ Κύριο τῶν θησαυρῶν καὶ θαυμάτων καὶ ὑπέρτατων συνθέσεων. Δόξα στὸν Κύριο τῆς ἀγάπης καὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς ὀμορφιάς, τῆς ἀξίας χαρᾶς καὶ ἀξίας ζωῆς. Δόξα στὸν Κύριο τῆς Ἀγιότητος. Ἀμήν. Αὐτὸς «σώσει τοὺς υἱοὺς τῶν πενήτων καὶ ἐπεινώσει συκοφάντην». Ψαλμὸς 71 (καὶ γιὰ τὸ 1971). Ἀμήν.

«Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι».
Μάρκου 9,23

Ἱερὸν πεταλουδόφτερον συμβολισμὲν, Ψυχὴ!

*Ρίχνω στὸ Πῦρ Σου τὴν ψυχὴ μου μὴ τυχὸν μοῦ σβήσης,
τοῦτο τ' ἀέναο λαμπάδιασμα: νά ἦ ζωὴ μου,
ὦ, πῶς σὲ σφίγγω πὰ' στὸ στήθος μου,
ἡλιακὴ χρυσόφλογη ἐρωμένη, ἀποστολή.*

*Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006*

**6. Ἐπιστήμη καὶ μύηση ὑπηρετοῦν Χριστοκεντρικὰ τῇ δόξῃ
τοῦ ὄντος.** [Πρόσθετο κεφάλαιο]

Κύριε, παγκόσμια θαλπωρή καρδιάς καὶ νοῦ,
θυσίασ' ἀκέρια τὴν ψυχὴ μου στὸν ὕμνο σου
ὡς ἔδρεψα κι' ὕφανα σ' ἐν' ἄνθος ὁμοῦ
τὴν ἀπουσία μου, τὴν τέλεια κατάργηση τοῦ ἐγώ.
Ἄπ' τῶν ἀνθῶν τῆ δρόσο τὸ αἷμα μου ἐσυνάχτη
καὶ λούζει στὶς ἀρτηρίες μου τοὺς βωμούς σου.
Κύριε, σὲ φώναξα μ' ἀγάπη τόση
ᾄση τῆ γλυκειὰ μάνα μου νήπιο δὲν καλοῦσα,
τὰ χεῖλη μου σὲ πρόφεραν στὸ φῶς,
λευτέρ' ἢ λεωφόρος τῶν ἀναπνοῶν μου,
Κύριε, σὲ κάλεσα νὰ εἰσέλθης,
ἐξόρισα τὸ ἐγώ μου νὰ σοῦ κάνω χῶρο,
φιλοξενήσου σὰν ὄρμη στὰ στέρνα τοῦτα,
ποιῶντας ὁ,τι θάθελες σὰν ἅγιος κόσμος.
Περίπαθο τραγούδι, καίγεται ἡ ψυχὴ μου:
φέγγει τὸν ἐρχομὸ στὸ πέταγμά σου,
ὧ κατευθεῖαν ἐντὸς μας στρέψε κι' ἔλα
ἀπὸ παντοῦ, ὦραϊε παλμὲ τοῦ κόσμου,
Ἄγιε Πατέρα,
ἔτσι ποῦ τώρα ξέχασα τὸ σκουπιδάκι-ἐγώ μου,
νὰ ξέρω ποιὸς εἶμαι δὲ θέλω — Ἐσύ φτάνεις!
ὄλα μιὰ νοερὴ χρυσαχτίδα σου πῆρε μου, πάει,
κι' ὁ πρὶν «ἐγώ» μαζί της ξεχασμένος
ψυχόρμητο φτερούγισμα-λίκνισμα νιώθω,
ἀφή τῶν κόσμων, πέταγμα, χορὸς-ρυθμὸς των,
ἀγνή χαρὰ ποῦ ξεπερνάει τὸ θαῦμα,
δακρύπνοη πρ-σευχή, ὧ λευτεριά μητέρα,
γλυκειὰ ζωὴ, ψυχὴ μου, ἀποθυμιά μου,
ἀπ' ἄστρο σ' ἄστρο πᾶμε, τέλειο «χαῖρε»
τοῦ κρύφιου παναδελφωμοῦ τοῦ κόσμου,
ψάλλοντας τοὺς καινούργιους ὕμεναίους,
ἠβόχαρες καρδιές τοῦ πανανθρώπου,
κοσμοαναστάσιμα φιλιὰ στοῦ μέλλοντος τὰ χεῖλη,
αἰνοῦσα καὶ Θεοδοξάζουσα τὸν Κύριο σμίλη.

(Βιώματα στὰ κορφοβούνια τῆς Φθιώτιδας, 1937, «Χαρὰ Θεοῦ», σελ. 14 - 16. Ἐκ-
χριστιανίζονται στὸ 1964).

Ἐρευνώντας για κάποια θεμελιώδη αριθμολογία μαζών μεσο-νίων στο πρωτόνιο (πυρήνα υδρογόνου), μαθηματικά χτίζουσα την πανουράνια ὕλη. Ἐχει ἤδη γίνει νύξη για τὴ βασικὴ σημασία τῶν ἀριθμῶν 3, 4, 5. Καὶ για τὸν ἀριθμὸ 54, ὁ ὁποῖος εἶναι ἓνα ζευγάρι τοῦ «*τρία στήν τρίτη δύναμη*», ἢ 27 σὺν 27, καὶ ἐπίσης ὁ μαθηματικὸς λόγος (ἴσον ἓνα ἀντιστατικὰ συνδέον-συνυφαίνον σταυροδρόμι, κάπως) τοῦ ἱεροῦ ψυχογονικοῦ κύβου 216 πρὸς τὴν τετρακτὺ ($216 : 4 = 54$). Καὶ για τὸν Βιβλικὸ ἀριθμὸ 17, Βιβλικὰ ἀναλυόμενον σὲ 7 σὺν 10, καὶ πῖο ἀναλυτικὰ σὲ (3 σὺν 4) + (5 σὺν 5). Στὴν καινὴ Διαθήκη ὁ ἀριθμὸς 17 ἀναφέρεται τέσσερις φορές, ὅσοι καὶ οἱ προειπωμένοι τέσσερις ἀριθμοὶ (3, 4, 5, 5) τῆς ἀναλύσεώς του σὲ 7 καὶ 10. (Ἀποκάλυψη 12, 3, καὶ 13, 1, καὶ 17, 3, καὶ 17, 7). Πολλαπλασιάζοντας τώρα ἓνα-ἓνα αὐτοὺς τοὺς τέσσερις ἀριθμοὺς 3, 4, 5, 5, ἐπὶ τὸν προειπωμένο 54, προκύπτουν τὰ ἀκόλουθα τέσσερα ποσά: (α) 3×54 ἴσον 162, (β) 4×54 ἴσον 216, (γ) 5×54 ἴσον 270, καὶ (δ) 5×54 ἴσον 270. Ἀθροίζοντας αὐτὴ τὴν τετρακτὺ ἔχομε (216 σὺν 270) σὺν (162 σὺν 270), ζευγαρωτὰ ἀριθμητικὰ (δηλαδή, τώρα, ἐπίσης διαφορότροπα λαμβανόμενα), 486 σὺν 432, ἴσον 918. (Ἐχει γίνει νύξη για τὸν ἀριθμὸ 918 στὶς σελίδες 38 καὶ 39). Ζευγαρώνοντάς τα στοῦ διπλάσιό τους («*πάντα δισά, ἐν κατέναντι τοῦ ἑνός... ἐν τοῦ ἑνός ἐστερέωσε τὰ ἀγαθὰ, καὶ τίς πλησθήσεται ὁρῶν δόξαν Αὐτοῦ;*» Σοφία Σειράχ 42, 24-25, μετὰ τὴ Νεώτερη Φυσικὴ κατ' ἀρχὴν σύμφωνη), ἔχομε (432 σὺν 540) σὺν (324 σὺν 540) ἴσον 972 σὺν 864, ἴσον 1836, μάζα πρωτονίου. Στὸ μέσο τῶν ποσῶν αὐτῶν 972 καὶ 864 βρίσκονται ἀριθμητικὰ οἱ ἀριθμοὶ 918 καὶ 918, ποὺ τὸ ἄθροισμά τους κάνει ξανά 1836, βέβαια. Θὰ μπορούσε νὰ ὑποθεθῆ σὰν πιθανὸ ὅτι τὸ κινητικὸ (ἀντιστατικὸ) ποσὸ 918 κάπως ἀέναα αὐξομειώνεται, κάπως «*ἀναπνέοντας*» παλμικά, μεταξὺ ἑνὸς 918 μείον 54 (ἴσον 864), καὶ ἑνὸς 918 σὺν 54 (ἴσον 972), θεμελιωδῶς δίνοντας τὸν ἀριθμὸ 1836, ἴσον τὸ Βιβλικὸ 153 ἐπὶ τὸ Βιβλικὸ 12. (Ἰωάννου 21, 11). Ἡ Νεώτερη Φυσικὴ δέχεται ὅτι ἓνα νουκλεόνιο (πυρηνικὸ σωματίδιο, ἢ ἀντιστατικὸ συσσωμάτωμα κυμάτων) μπορεῖ νὰ κάνη ἀνταλλαγές, συνήθως μεταμορφωτικὲς ἀνταλλαγές, ποσῶν τόσο μετὰ ἄλλα σωματίδια ὅσο καί... μετὰ τὸν ἑαυτό του, ἀντιστατικὰ ἐσωτερικὰ του. Ἡ εὐκολία ἀποπομπῆς, ἀπορρόφησης (καὶ ἀνταλλαγῆς) μικροποσῶν, εἶναι ἐπίσης ἀναγνωρισμένο γεγονός στὴν πυρηνικὴ φυσικὴ. Μπορεῖ λοιπὸν ἔτσι νὰ ὑποθεθῆ ὅτι οἱ προειπωμένοι ἀριθμοὶ (α) 162, (β) 216, (γ) 270, (δ) 270, μποροῦν μετὰ ἀμοιβαῖες τῶν ἀνταλλαγῶν μικροποσῶν μάζας νὰ μεταπίπτουν σὲ ἀντίστοιχα: 161, 210, 276, 271, εἴτε καὶ 161, 213, 273, 271, πάντα δίνοντας ἄθροισμα 918, ὅσο ἀκριβῶς καὶ τὸ γινόμενον τοῦ Βιβλικοῦ ἀριθμοῦ 17 ἐπὶ τὸν προειπωμένο λόγο 54.

Καὶ ὅσο μὲν ἀφορᾷ τὸν προειπωμένο ἀριθμὸ 918, δηλαδή τὸ ὑποτιθέμενο ἡμιπρωτόνιο (σὰν μισθὸ τοῦ πρωτονίου μάζας 1836 μονάδων μετὰ

μονάδα-μέτρο τὸ ἠλεκτρόνιο), μπορεῖ κάπως βασισμένα ἐπιστημονικὰ νὰ ὑποτεθῆ ὅτι ὑπάρχει κάποια δυνατότητα κινητικῆς καὶ διαφορότροπης (διαλεκτικῆς ἢ Ἡρακλείτειας) συνύπαρξης δυὸ ἡμιπρωτόνιων πού ἀντιστατικά ἀέναα ἀπασπρίζουν τὸ διηγεκὲς συμβάν τὸ καλούμενο «πρωτόνιο» (ἴσον πυρήνας ὕδρογόνου, πρωτοβασικοῦ χημικοῦ στοιχείου), διότι κάτι τέτοιο ἔχει ἤδη παρατηρηθῆ ἐπιστημονικὰ σάν ἓνα κινητικώτατο φαινόμενο ὅπως ἀκόλουθα. Τὸ τεῦχος 37 τοῦ «SCIENCE NEWS», Αὐγούστου 1955, σελ. 39, ὑπογραμμίζοντας τὴ λέξη «μισθὸ» ἄτομο ὕδρογόνου (πού σημαίνει ἀνάλυση τοῦ 1836 σὲ 918 σὺν 918), γράφει τὰ ἀκόλουθα. «Μερικὲς φορές οἱ μελέτες πάνω στὴν περίθλαση τοῦ νετρόνιου (αὐδετερόνιου) τεκμηριακὰ δείχνουν μισθὸ ἄτομο ὕδρογόνου σὲ συμμετρικὲς θέσεις σὲ ἀμφοτέρως τὶς πλευρὰς τοῦ δεσμοῦ» (τοῦ ἠλεκτροχημικοῦ δεσμοῦ ἀτόμων κρυσταλλικῆς δομῆς), καὶ προσθέτει ὅτι τὸ τέτοιο ἄτομο ὕδρογόνου μπορεῖ κάπως νὰ κινεῖται παλινδρομικὰ κατὰ μῆκος τοῦ δεσμοῦ. Τὸ τέτοιο εἶδος ἀναπνοῆς παλινδρομικῆς, ἢ διαλεκτικῆς αὐτο-ἀνταλλαγῆς μέσα σὲ ἓνα πυρηνικὸ «σωματίδιο», ὅπου ἓνα μοναχὸ του «σωματίδιο» ἀνταλλάσσει μεσόνια μὲ τὸν ἑαυτὸ του, ἀναφέρεται στὸ «THE TIMES SCIENCE REVIEW», τεῦχος καλοκαιριοῦ 1963, σελ. 14.

Ὅσο δὲ ἀφορᾷ τὶς προειπωμένους δυὸ τετράδες μεσονίων πού κάνουν 918 σὺν 918, ἴσον 1836, δηλαδὴ τοὺς ἀριθμοὺς 161, 210, 276, 271, καὶ 161, 213, 273, 271, εἶναι μάζες μεσονίων πού ἔχουν διαπιστωθῆ καὶ δημοσιευθῆ στὸ διεθνῆ ἐπιστημονικὸ τύπο, μὲ μόνη τὴν ἐξαιρέση τοῦ 161 τὸ ἑποῖο ἴσως (στὸ ἐξαπλάσιό του) νὰ σχετίζεται μὲ τὸ μεσόνιο ταοῦ, μάζας 966 (ἢ 6X161), ἓνα μεσόνιο δημοσιευμένο στὸ SCIENTIFIC AMERICAN, Ἰαν. 1952. Τὸ μεσόνιο μάζας 271, ἠλεκτρικῶς οὐδέτερο, δημοσιεύθηκε στὸ ἴδιο περιοδικὸ τὸν Ὀκτώβρη 1951. Μεσόνιο πῖ, μάζας 270, καὶ μί, μάζας 210, γνωστὰ ἀπ' τὸ 1959, εἶναι δημοσιευμένα στὸν πίνακα σελ. 13 τοῦ «THE TIMES SCIENCE REVIEW», τεῦχος καλοκαιριοῦ 1963. Τὰ δὲ μεσόνια 276, 273, 213 (καὶ 207 κλπ.) εἶναι ἐπίσης γνωστὰ. SCIENCE NEWS, No. 35, Φεβρ. 1955. Μεσόνιο 216 δὲν ἀνακαλύφθηκε, ὑπάρχει ὅμως ἡ ἀμοιβαία αὐξομείωση κατὰ τρεῖς καὶ ἀκόμη κατὰ ἕξη μονάδες, στοὺς προειπωμένους ἀριθμοὺς μαζῶν μεσονίων. Ὑπάρχει καὶ πληθώρα δυσκολοερευνήτων κατοπινῶν συνδυασμῶν, κτλ.

Περαιτέρω, γιὰ τοὺς ἀριθμοὺς 153, 918, 1836, οἱ DE CAMPIGNY καὶ G. BARBARIN στὸ ἔργο τους «Τὸ τέλος τοῦ κόσμου», ἢ, «Τὸ μυστικὸ τῆς Μεγάλης Πυραμίδας», μεταφρασμένο ἀπ' τὸν κ. Γ. Τσουκαλᾶ στὸ 1950, γράφουν ὅτι εἶναι κάπως σαφῶς γραμμένοι μὲ μῆκη Πυραμιδικῶν ποδῶν καὶ δακτύλων στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Πυραμίδας. Καί, ἀκόμη, ὅτι δείχνουν προφητικὰ πράγματα, ὅπως τὶς 918 μέρες τοῦ δημόσιου βίου τοῦ Κυρίου Χριστοῦ στὸν ἱστορικὸ καιρὸ τους. Ἀκόμη, ὅτι προφητεύουν τὴ γέννηση τοῦ Κυρίου στὸν Πυραμιδικὸ χρόνο 3996, ἴσον 4 πρὸ

Χριστού. Σελίδες, βιβλίο τους, 41 έως 46. Έκτος δὲ ἀπὸ τὴν Πυραμιδικὴ χρονολογία ἀρχίζουσα στὸ 4000 π. Χ. καὶ προφητικὰ αὐτο-διακοπτόμενη στὸ ἔτος 2000 μ. Χ., ὁ ἀρχιεπίσκοπος Οὔσερ ἀρχίζει τὴ Βιβλικὴ χρονολογία του ἀπὸ τὸ ἔτος 4004 π. Χ., ὁ δὲ Ἴρλανδὸς ἐπίσκοπος Μαλαχίας (πού ἡ προφητεία του γράφτηκε στὸ 1128 καὶ τυπώθηκε στὰ 1959) ἀναγνωρίζει σὰν ἐποχὴ κάποιας Βιβλικῆς συντέλειας τὸ 2000 μ. Χ. Στὴν ἐποχὴ τοὺς δὲν ἦταν μὲν τίποτα γνωστὸ γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς Μεγ. Πυραμίδας, ὑπῆρχε ὁμῶς τοῦ ἀποστόλου Βαρνάβα (συνεργάτη τοῦ Ἀποστόλου Παύλου) ἡ γνωστὴ Ἐπιστολὴ ἢ ἐρμηνεύουσα Βιβλικὰ τὶς ἕξι μέρες-χιλιετίες, στὶς ὁποῖες, γράφει ἡ Ἐπιστολὴ, θὰ συντελέσῃ ὁ Κύριος τὰ πάντα. Προειπωμένου βιβλίου σελ. 46 καὶ 56.

Στοῦ Ἱερεμίας τὸ κεφάλαιο 52, πού κάπως περιγράφει τὴν ἀριθμολογικὴ δομὴ τοῦ (ἀλληγορικοῦ ἐπίσης) Οἴκου τοῦ Θεοῦ, πολυσήμαντα, ὁ στίχος 21 γράφει, «τὸ ὕψος τοῦ ἑνὸς στύλου ἦτο 18 πηχῶν, καὶ ζώνη πηχῶν 12 περιεκύκλωνεν αὐτόν· καὶ τὸ πάχος αὐτοῦ δακτύλων 4». Πολλαπλασιάζοντας τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς βλέπομε ὅτι 18X12, δηλαδὴ ζευγάρι ἑνεάδων ἐπὶ τὸ (3 σὺν 4 σὺν 5), ἴσον ὁ ἱερός ψυχογονικὸς κύβος 216. Καὶ προωθώντας τὸν πολλαπλασιασμὸ ἐπὶ τὸν Βιβλικὰ προειπωμένο ἀριθμὸ 4, βρίσκομε 4X216 ἴσον 864 (σελ. 27 καὶ 28 στὴν παρούσα ἐργασία), ὅπου τὸ 864 ψηφίζεται ἀκόμη σὰν «Β' Παρουσία». Οἱ στύλοι ὁμῶς εἶναι δύο (Ἱερεμίας 52, 20), καὶ λοιπὸν τὸ 864 διπλασιάζεται σὲ 1728, δίνοντας ἔτσι τὸν ἀριθμὸ τὸν προφητευμένο στὴν Ἀποκάλυψη 21, 16, 14, 17 (σελ. 28).

Στοὺς προειπωμένους ἀριθμοὺς μεσονίων, ἐκεῖνο τὸ τριαδικὰ λαμβανόμενο «ζευγάρι τοῦ τρία στὴν τρίτη δύναμη», δηλαδὴ 3 ἐπὶ (27 σὺν 27), ἴσον 3X54, ἴσον 162, τὸ ὁποῖο ζευγαρωτὰ συνέχεια προειπώθη ὅτι διπλασιάζεται σὲ 324, ὑποτίθεται ὅτι ἔχει κάποια βαθιὰ σημασία καὶ σὰν αὐτοτελὴς ἀριθμὸς 324. Προστιθέμενος ὁ ὑποτιθέμενος πυρηνικὸς ἀριθμολογικὸς παράγων 324 σὲ ἕνα ζευγάρι 1836 σὺν 1836, δίνει ἄθροισμα τὸν ἀριθμὸ 3996 ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν χρόνο γέννησης τοῦ Κυρίου μας Χριστοῦ (σελ. 18, 19, 22), ἀλλὰ τώρα πιά προκύπτοντας ἀπὸ ἐκείνη τὴ θεμελιώδη ἀριθμολογικὴ ἀρμονία ἢ ὁποῖα ἀέναα κινητικὰ ἀπαρτίζει τὴν πρώτη κάποια μορφολογικὴ σύνθεσι τῆς πανουράνιας ὕλης στοὺς κόσμους, τὸ πρωτόνιο. Καὶ αὐτὸ τὸ Θεοδοξάζον Χριστοκεντρικὸ μεγαλεῖο τοῦ ὄντος δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι κούφια σύμπτωση τυφλῆς τύχης, διότι (ἐκτὸς πού ταπεινὰ σὲ δέος ἢ σύνολη τούτη περίληψη ἀγωνίζεται νὰ ὑπηρετήσῃ πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς ἀπελευθέρωσης ἀπὸ τὴν ἀπιστία τὴν πιστεύουσα στὴν τυφλὴ τύχη), ἡ προφητικὴ Βίβλος λέγει συναφῶς τὰ ἀκόλουθα.

«Σὺ Κύριε, κατοικεῖς εἰς τὸν αἰῶνα» (κυβερνῶν: χρόνο, «καιροὺς», «αἰῶνες», μαθηματικὰ καὶ τὰ πάντα). Ἱερεμίας θρῆνοι 5, 19. «Πρὶν Ἀβραάμ

γενέσθαι ἐγὼ εἰμι». Ἰωάννη 8, 58. «Τὸ γινόμενον ἤδη ἐστὶ, καὶ ὅσα τοῦ γίνεσθαι ἤδη γέγονε». Ἐκκλησιαστής 3, 15. «Κατηρτίσθαι τοὺς αἰῶνας ρήματι Θεοῦ». Ἐβραίους 11, 3. «Δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν ὁς (ὁ Υἱὸς Χριστὸς Του) ὧν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως Αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα τῷ ρήματι τῆς δυνάμεως Αὐτοῦ». Ἐβραίους 1, 2-3. «τὰ πάντα κτίσαντι διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ». Ἐφεσίους 3, 9. «ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως, ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τὰ πάντα, τὰ ἐν οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὄρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα...» Κολοσσαεῖς 1, 15-16. Εἶναι καὶ «ἔσοπτρον ἀκηλίδωτον τῆς τοῦ Θεοῦ ἐνεργείας καὶ εἰκὼν τῆς ἀγαθότητος Αὐτοῦ». (Σοφία Σολομώντα 7, 26), ὅπου «Θεοῦ» ἐννοεῖται Τριαδικοῦ Ἐνὸς Θεοῦ, καὶ γι' αὐτὸ μνητικά μπορεῖ ἀπὸ τῆς Χριστοκεντρικῆς αὐτῆς λέξεως τοῦ ὑπογραμμισμένου ὀπίθου νὰ ἀπαρτίζεται ἡ ἀκόλουθη περίληψη ἢ ὀρίζουσα τὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ «ἔσοπτρον ἀκηλίδωτον 3Θεοῦ ἐνεργείας-ἀγαθότητος», ἡ ὁποία φράση ψηφίζει 3996 μονάδες ἀντιστοιχώντας δηλαδὴ στὸ προρρυθμισμένο ἔτος γέννησης τοῦ Κυρίου στὸ 4 π. Χ. (ἔσοπτρον 875 σὺν ἀκηλίδωτον 1293 σὺν 3Θεοῦ487 σὺν ἐνεργείας 379 σὺν ἀγαθότητος 962, ΙΣΟΝ 3996 Πυραμιδικὸ ἔτος πού ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ 4(10 π. Χ.), Ἐπίσης ἀδροίωσις καὶ εἰκὼν ἀγαθότητος, ΙΗ. ΧΡ.» ψηφίζει ξανά 3996 μονάδες, ὅπως καὶ «εἰκὼν-πνεῦμα ἀτμῆς δυνάμεως Θεοῦ» (3996). Ἐνῶ 2996 (τώρα μ. Χ.) ψηφίζουν οἱ φράσεις «ἔσοπτρον Θεοῦ ἐνεργείας εἰκὼν-Λόγος», καὶ «ἀπόρροια Παντοκράτορος δόξης ἔλευσις Ἰ.», ἢ καὶ «ΩΝ Ἰ.» ἀντὶ «ἔλευσις Ἰ.»—Ἰησοῦ. (Σοφία Σολομώντα 7, 25-27).

Ἐνα ζευγάρι τοῦ ποσοῦ 3X3⁴ δίνει 486, πιθανὰ σχετιζόμενα (ἀριθμολογικά) μὲ τὸ ἄθροισμα τῶν μαζῶν τῶν μεσονίων πὶ καὶ μί, κάπως βασικῶν. Στὸν ἀριθμὸ 1836 (πρωτόνιου) ψηφίζονται οἱ φράσεις «οὐρανοὶ δόξα Κυρίου», «σκέψις-ἐπιστήμη 50» (τὸ σχολιασμένο «Πενήντα»), καὶ «δόξα Κυρίου ἐπιστήμη 50», καὶ «εἰκὼν Λόγος ἐποίησε ποιμ.» («ποιμ.» ὑποδηλώνει: ποιμὴν καὶ ποιμαίνει), καὶ «εἰκὼν-λόγος διανοία ἐποίησε ἐδέμ» (τόσο τῆ λυτρωτικῆς δίδυμης οὐρανο-γῆινης ἐδέμ-Βασιλείας, ὅσο καὶ τὸ ἀσύλληπτο θαῦμα τοῦ πανουράνιου Μεγάλου Διάκοσμου).

Ὁ στὸν Ἰωάννη 21, 11 ἀριθμὸς 153 εἶναι ὁ μαθηματικὸς λόγος τοῦ Βιβλικοῦ 12 (ἴσον 3 σὺν 4 σὺν 5) πρὸς τὸν τῆς πυρηνικῆς φυσικῆς ἀριθμὸ 1836.

«Ὁδὸ γὰρ ἠπόρει ἢ παντοδύναμός σου χεῖρ καὶ κτίσασα τὸν κόσμον ἐξ ἀμόρφου ὕλης». Σοφία Σολομώντα 11, 17. Ἡ στὸν ἐνικὸ ἀριθμὸ «ἄμορφη ὕλη» δὲν σημαίνει πληθυντικὴς μορφὴς ὄντων-πραγμάτων (τὰ ὁποῖα ἐπρόκυψαν ἀπὸ αὐτήν, διὰ τοῦ Κτίζοντος ὄντος, ἀλλὰ δὲν ἦσαν αὐτὴ ἄμεσα), διότι ἡ ἄμορφη ὕλη μὴ ἔχουσα μορφή, σχῆμα, συγκεκριμένα ἢ καθορισμένα ὄρια, δὲν ἔμπορεῖ νὰ ταυτίζεται μὲ τὴν ἀπέραντα πληθόμορφη κοσμουργία στὰ σύμπαντα, τουλάχιστο ἄμεσα. Γι' αὐτὸ μὲ ὀρθὴ συνέπεια ἡ ἱστοριογραφία Μακκαβαίων Β' 7, 28, δὲν λέγει ἀγνώ-

ναι ότι *ἐξ οὐκ ὄντος ἐποίησεν αὐτὰ ὁ Θεός* (τὰ πάντα), ὅπως *αὐθαίρετα* λέγουν και γράφουν αρκετοὶ θεολόγοι, ἀλλὰ λέγει: *«γινῶναι ὅτι ἐξ οὐκ ὄντων ἐποίησεν αὐτὰ ὁ Θεός»* (τὰ πάντα). Δηλαδή τὰ ὄντα-πράγματα-μορφές *«εἰς τὸν οὐρανὸν και τὴν γῆν»* ἦταν ἀνύπαρκτα κάποτε, σὰν πληθωρική πανουράνια σύνθεση, και εἶχαν μιὰν ἀρχή. Για νὰ γίνη ἡ ἀμορφη ὕλη ἔμμορφη, μορφοπλαθόμενη και ἰσούμενη πρὸς τὴ θησαυροφορία τῆς συνόλης κοσμοδημιουργίας, ἔπρεπε κάποτε νὰ ἀρχίσῃ πλαστοουργά-μορφοποιητικά νὰ ἐπεμβαίῃ ἡ φιλο-μαθηματική σοφία τοῦ ἐνιαίου Τριαδικοῦ ὄντος, ἀντιστατικά διενεργώντας τὸν ἀέναο Μεγάλο Διάκοσμο, με τὴν ἀκτίση νοερῆ ἐνέργειά τῆς παγκυβερνώντας τὴν κτιζόμενη-μορφοποιούμενη ὕλη, τὴν πρῶην ἀμορφη ὕλη και τώρα πιά πλουσιόμορφη ὕλη. Τὸ ἱλιγγιώδες αὐτὸ πρόβλημα κάθε ἄλλο παρὰ ἐξαντλεῖται. Μὲ δέος περιμένομε οἱ ἄνθρωποι περισσότερο φωτισμό, γιατί εἶναι πρόβλημα ἄμεσα συνδεόμενο με τὴν ἀξιολογία και πίστη, δηλαδή με τὴν ἠθική και πνευματική ὑπόσταση τοῦ ἀνθρώπου. Ποιά ἡ προκοσμική σχέση μεταξύ *«ἀμόρφου ὕλης»* και ὄντος; Θὰ ἐξεταστῇ στὸ μέλλον.

Ἡ (ὄχι ἀνθρωπομορφική) *«χείρ»* ποὺ ἐξυμνεῖται στὴ Σοφία Σολομώντα (κεφ. 7), πρέπει ἀείζωά τῆς νᾶχη ἓνα ἀνυπέρβλητο ρεκόρ κίνησης και ταχύτητας για νὰ μπορῇ νὰ κυβερνᾷ ἀδιάλειπτα τὴν ἤδη κινητικώτατη (σὰν ἀντιστατική) κοσμοδημιουργία τῆς τῶν συμπαντικῶν μορφῶν ὄλων. Και πραγματικά, *«πάσης γὰρ κινήσεως κινήτικώτερον σοφία»* βεβαιώνει ἡ Σοφία Σολομ., 7, 22-20, και τὴ χαρακτηρίζει *«παντοδύναμον και πανεπίσκοπον»*, *«μία δὲ οὐσα πάντα δύναται, και μένουσα ἐν αὐτῇ τὰ πάντα καινίζει»*. *«πάντα μέτρον και ἀριθμῶ και σταθμῶ διάταξας»*. *«ἐξηρίθμησεν αὐτὴν (τὴ σοφία) και ἐξέχεεν αὐτὴν ἐπὶ ἅπαντα τὰ ἔργα Αὐτοῦ»*. *«τὰ μεγαλεῖα τῆς σοφίας Αὐτοῦ ἐκόσμησε... ὡς πάντα τὰ ἔργα Αὐτοῦ ἐπιθυμητά, και ὡς σπινθῆρος ἐστὶ θεωρησαί»*. πάντα ταῦτα ζῆ και μένει εἰς τὸν αἰῶνα ἐν πάσαις χρείαις, και πάντα ὑπακούει. πάντα δισσά, ἐν κατέναντι τοῦ ἐνός, και οὐκ ἐποίησεν οὐδὲν ἐλλεῖπον. ἐν τοῦ ἐνός ἐστερέωσε τὰ ἀγαθὰ, και τὶς πλησθήσεται ὄρων τὴν δόξαν Αὐτοῦ;» Σοφ. Σολ. 11, 20. Σοφ. Σειράχ 1, 9, και 42, 21-25. Ἐξαίρεται ἀκόμη και ἡ ταχύτατη ἀκτινοβολιακή ὑφή τῆς πανουράνιας κοσμοουργίας *«ὡς σπινθῆρος ἐστὶ θεωρησαι»*, 2200 χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴ σημερινὴ Φυσικὴ ἐπιστήμη.

Τὸ δὲ θαυμάσιο *«πάντα μέτρον και ἀριθμῶ και σταθμῶ διάταξας»*, πιθανὰ ἐρμηνεύεται: ὅλες τὶς μορφές, ἴσον τὰ ὄντα, τὰ διερρυθμισες πνευματοχαρῶς νὰ εἶναι ἀλληλένδετα τριπλά: (α) ἀρμονική ἔμμορφη ἔκταση (γεωμετρικός χώρος, ἀντιστατικός), και (β) ἔμμουσος χρόνος (ἀριθμὸς ρυθμὸς, ἢ διάκοσμος ἐσώτερος, ξανά ἀντιστατικός), και (γ) ὕλικο-ἐνεργειακὸ βᾶρος ἐλξόφιλης μάζας (σταθμά, σώματα, σωματιδιακότητα ἀντιστατική). Πρόκειται για κάποια ὑπερβατικά ἐνοποιημένη θέα τῶν χώ-

ρου και χρόνου και ύλοενέργειας, ένοποιούμενων σε μιὰ και κοινή κοσμοπραγματικότητα, που έμμεσα θυμίζει το «*ένα και κοινόν τόν κόσμον είναι*» του 'Ηράκλειτου.

Δεδομένου τώρα ότι δέν υπάρχουν «*σώματα*» μεσόνια (με τή συνηθισμένη άφελή άνθρωπομορφική έννοια) όπως «*θά βόλευε*» στερεομετρικά στην άνθρωποκεντρική μας λογική, αλλά υπάρχουν κάτι άσυλληπτως φευγαλέα ρεύματα έσωπυρηνικών δυνάμεων που άλληλοκυκλοφορούν άλματικά μετασχηματιζόμενα, με πειθαρχημένη έλευθερία μαθηματικών άεικίνητων σχεδίων-χορών που πάντα τηρούν έξισούμενες τις παλμικές ροές των φυγών κι' έρχομών τους· και δεδομένης τής κινητικής εύκολίας των όχι μόνο να έναλλάσσονται (άλληλο-ένορχηστρώνονται), αλλά και να μικροσυσταίνονται και να μικρολιγοστεύουν πολυποίκιλα, συγχρόνως αυτόματα μπορώντας έτσι να μεταβαίνουν άπ' τήν ποσότητα στην ποιότητα, γι' αυτούς τούς λόγους το να συντάσσονται κατάλογοι πολλών **δεκάδων «θεμελιωδών»** (τάχα θεμελιωδών) πυρηνικών «*σωματίδιων*» (τάχα σωματίδιων) δέν μπορεί νάχη θεμελιώδες νόημα, αλλά μόνο κάποιο ανθρώπινα έξυπηρετικό, πειραματικό, περιγραφικό νόημα. Διότι θεμελιώδες μορφοποιητικό νόημα θά ήταν μονάχα ή κάποια υπερβατικά ένοποιημένη θέα του ένιαίου χωρο-χρονο-ύλικου όντος στο προειπωμένο Βιβλικό «*πάντα μέτρο και άριθμώ και σταθμώ διάταξας*». Όπότε ο Πυθαγόρας με το «*κόσμος άριθμός (έστι)*», ο Δημόκριτος με το κόσμος «*Μέγας διάκοσμος*» έστί, και ο 'Ηράκλειτος με το κοσμοποιο «*μέτρο*» του, κάπως έμμεσα θά πλησίαζαν στην ουσία του όντος πιο προοδευμένα άπό τή σημερινή φυσική, θεμελιωδώς θεωρικά.

'Αντί λοιπόν ή κοσμολογική έρευνα ν' άναζητᾶ θεμελιώδη σωματίδια (που δέν τελειώνουν και που ούτε είναι θεμελιώδη), θά μπορούσε να στραφή προς θεμελιώδη μαθηματικά, στών όποιων τήν κάποια μύηση ένυπάρχει και μιὰ Χριστοκεντρική δόξα του 'Οντος καθώς και ή φιλόανθρωπη δόξα Του στη Χριστοκεντρική Του προρρυθμισή τής πορείας τής 'Ιστορίας προς τή Βασιλεία Του μέσω των, μαθηματικά έπίσης, προρρυθμισμένων Παρουσιών του Υίου και Λόγου Χριστού. Διότι σε ένιαία άρμονία διαρρυθμίζονται θεμελιωδώς (με καθαρά μαθηματικά άπλά) ή πανουράνια κοσμουργία και ή πορεία τής 'Ιστορίας προς τή λυτρωτική Βασιλεία Του και οι Παρουσίες του Λυτρωτή Χριστού. Είναι, κάπως, μιὰ άλληλένδετη **έργασία Του** αυτή ή άπίστευτη τριπλότητα, διότι προς τιμή τής λέξης «*έργασία*» άς άκουστή του Κυρίου το «*ό πατήρ μου εργάζεται έως τώρα· και εγώ εργάζομαι*». 'Ιωάννη 5, 17. Πανουράνια γίνεται το θέλημά Του, ή άγάπη, γιατί κάθε δημιουργία είναι άγάπης έκφραση. Συντελείται δε έμμεσα μαθηματικά.

«*Και ήσαν ένενήκοντα έξ ρόδια κρεμάμενα· πάντα τὰ ρόδια τὰ επί του δικτυωτού ήσαν έκατόν κ υ κ λ ω*», λέγει ο 'Ιερεμίας 52, 23, στην

περιγραφή του έσωτερικού του ναού, που κάπως θυμίζει το «κύκλωμα» των 18000 μέτρων της πόλης του Κυρίου, στον 'Ιεζεκιήλ 48, 35 (σελ. 22 έδω). Ο 'Ιερεμίας δέν έξηγει τή διαφορά: ρόδια 100 μείον 96 ίσον 4. Έκείνο τό 96 μνητικά άλληγορεί τό 3996, ίσον 4 πρό Χριστού, όσο τό άριθμητικό έλλειμα των 4 ροδιών. Αλλά τότε τό 100 πρέπει «κύκλω» νά άλληγορη τό έτος 4000 ίσον λήξη της προχριστιανικής έποχής, και συγχρόνως λήξη των 18000 προχριστιανικών χρόνων (σελ. 22). Αυτό τό βεβαιώνει ό 'Ιεζεκιήλ λέγοντας «κύκλωμα δέκα και όκτώ χιλιάδες» (στις συνδυασμένες μεταφράσεις των Ο' και από την Έβραϊκή). Έτσι έξηγούνται και τά 4 χρόνια, ή διαφορά, σαν άναγκαία άριθμητική προώθηση 4 μονάδων (3996 συν 4 ίσον 4000) για νά συντονιστούν συμπίπτοντας Χριστοκεντρικά τά συστήματα προρρύθμισης: (α) των Πυραμιδικών 4 χιλιετηρίδων, (β) των γεωλογικών 18 χιλιετηρίδων, ίσον των ΠΕΝΗΝΤΑ Βιβλικών 360χρονων «καιρών» που λήγουν μαζί, (γ) των χιλιετιών 18000 π.Χ. έως 10000 μ.Χ., και (δ) των της συνδυασμένης πυρηνικής άριθμολογίας 1836 συν 1836 συν 162 συν 162, ίσον 3996. Επίσης ό Βιβλικός άριθμός 12 επί τον τριαδικό 333 δίνει τον προειπωμένο 3996, όπως άλλωστε ό αντίστοιχος 96 προκύπτει Βιβλικά σαν γινόμενο του 'Αποστολικού 12 επί τον του Κυρίου της Κυριακής 'Ογδόης άριθμό 8, ίσον 96, σύμφωνα με τό προειπωμένο χωρίο 'Ιερεμία 25, 22, «όκτώ ρόδι τω πήχει τοίς δώδεκα πήχεσι». Ωστε όπως τά 96 ρόδια θεωρούνται και 100, έτσι [Χριστοκεντρικά ένοποιητικά] τό 3996 θεωρείται και 4000. Τόσο τό 996 όσο και τό 96 άλληγορούν τό 3996, ίσον 4 π. Χ., έτος γέννησης του Κυρίου. Επίσης ή θυσία των 96 κριών στον 'Εσδρα 8, 35 άλληγορεί ξανά τό ειπωμένο 96, όχι άσχετα με τον «κριό καθιερώσεως», «θυσιαστήριον άγιώτατον», στην 'Εξοδο 29, 26, 28, 37.

Και, συναφώς, «ήλθον εις Αίλειμ όπου ήσαν δώδεκα πηγαί ύδάτων και έβδομήκοντα δένδρα φοινίκων». Έξοδος 15, 27. Τό «Αίλειμ» (συμβολίζοντας τον Κύριο) ψηφίζει 96 μονάδες, άλληλένδετα με τό 12, όπως και παραπάνω ('Ιερεμ. 52, 22), και άλληλένδετα με τό νόημα «άγνεία» στο όποιο ψηφίζεται ό Βιβλικός άριθμός 70. Ο δέ «ΦΟΙΝΙΞ», τό ώραιότατο δέντρο που ύπάρχει, ψηφίζει όσο και «ΧΡ.», και «Φιλάνθρ.», δηλαδή 700 μονάδες, τό ένα ένατο των σχολιασμένων 6300 έτών (ταξικών ή άδαμικών κάπως), και τό ένα δέκατο των 7000 έτών (έπτά ήμερών-χιλιετιών) τά όποια 700 έτη χαρίζονται κάπως αφαιρούμενα από την τελευταία ή έβδομη χιλιετία της (ταξικο-άδαμικής) έκτισης της ποινης, ώστε 7000 μείον 700 ίσον 6300, και αντίστοιχα 3000 μ. Χ. μείον 700 ίσον 2300 μ. Χ. Διότι ή τιμωρία για την παράβαση είναι έπταπλάσια χρονικά. Η μιá (ή πρώτη) χιλιετία του 'Αδάμ παραβάτη γίνεται έπτά χιλιετίες έκτισης. Λευιτικό 26, στίχοι 18, 21, 24, 28 βεβαιώνουν τέσσερις φορές τό έπταπλάσιο της τιμωρης κύρωσης για την παράβαση της Θείας

Νομοθεσίας. Ἀπὸ τὸ εἰπωμένο χάρισμα, ἡ χιλιετία 2000-3000 μ. Χ. κάπως μοιράζεται ἀναμέσο ἐκτίσης ποινῆς καὶ χαρίσματος ποινῆς, πάνω στὸ ὄριο 2300 μ. Χ. (ἀκριβὲς τέλος τοῦ ἔσχατου καιροῦ). Γι' αὐτὸ στὸν Ἰώβ λέγεται «*ἐξάνις ἐξ ἀναγκῶν σε ἐξελεῖται, ἐν δὲ τῷ ἐβδόμῳ οὐ μὴ ἀφηταί σου κακόν,· καὶ οὐ μὴ φοβηθῆς ἀπὸ κακῶν ἐρχομένων .. τὰ δὲ τέκνα σου ἔσται ὡς τὸ παμβότανον τοῦ ἀγροῦ· ἐλεύση δὲ ἐν τάφῳ ὡσπερ σίτος ὄριμος κατὰ καιρὸν θεριζόμενος* (Ματθαίου 13, 30), ἢ ὡσπερ θυμω-νία ἀλωνὸς καθ' ὥραν συγκομιθεῖσα· ἰδοὺ ταῦτα οὕτως ἐξιχνιάσαμεν, ταῦτα ἔστιν ἃ ἀκηκόσαμεν». Ἰώβ 5, 19-27. Καὶ «*ἐὰν κτήση παῖδα Ἑβραῖον, ἐξ ἔτη δουλεύσει σοι· τῷ δὲ ἐβδόμῳ ἔτει ἀπελεύσεται ἐλεύθερος δωρεάν*». Ἐξοδος 21, 2. Καὶ «*Ἡ σοφία ὠκοδόμησε τὸν οἶκον αὐτῆς, ἐλατόμησε τοὺς στυλοὺς αὐτῆς ἐπτὰ*». Παροιμίαι 7, 1. ("Ἐνα ἀπὸ τὰ νοήματα τῆς λέξεως «*στυλός*» εἶναι μέρα-χιλιετία Πυραμιδικῆς χρονολογίας). Καί, σχετιζόμενα, Βαρνάβα Ἐπιστολή, κεφάλ. 15.

Γιὰ τὸ «*φοίνικα*», ξεχωριστὰ τιμητικά, κάνει λόγο ὁ Ἰεζεκιήλ 42, 18-20. Ἐπίσης, ἀλλοιῶς τώρα, καὶ ὁ Ἀποστολικὸς Πατέρας Κλήμης, στὴν πρώτη Ἐπιστολή του, κεφάλ. 24, ὅπου μάλιστα μεταδίνει ἀρχαία μύηση γιὰ τὸ πολυθρύλητο πτηνὸ ποὺ περιοδικὰ ἀνασταίνεται ἀπὸ τὴν πύρινη στάχτη του... Αὐτὸ γίνεται κάθε πεντακόσια χρόνια, σύμφωνα μὲ τὴν Αἰγυπτιακὴ μύηση ποὺ μᾶς γνωρίζει ὁ Κλήμης. Προσθέτοντας 700 ἀκόμη μονάδες, ὅσο ψηφίζει «*Φοῖνιξ*», ἔχομε 1200. Ἐπειδὴ τώρα στὴν Αἰγυπτιακὴ μύηση (Βίβλος νεκρῶν, ποὺ ὁ σωστός της τίτλος εἶναι «*φανέρωση πρὸς τὸ φῶς*», καὶ Ἐφημερίδα Ἀθηναϊκὴ 7.6.1954) ὑπάρχει ἡ ἀλληγορικὴ φράση «*κ ὕ κ λ ο ς τῶν πέντε φοινίκων*», μὲ χρονικὸ ἱστορικὸ νόημα, γι' αὐτὸ μπορεῖ κανεὶς νὰ πολλαπλασιάσῃ 5X (500 σὺν 700) ποὺ μᾶς κάνει 6000, τὰ 6000 ἔτη τῆς Πυραμιδικῆς χρονολογίας ἀπὸ 4000 π. Χ. ἕως 2000 μ. Χ. Μάλιστα γίνεται λόγος καὶ γιὰ κάποιο «*κατακλυσμὸς*» σχετικὰ, κάτι σὰν «*ἡμέραι Νῶε*», ἀλλὰ ἄς μὴ γίνῃ λόγος... Οἱ μυητικοὶ ψηφισμοὶ γίνονται προνομιακὰ στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, τὴν κατὰ πρόγνωση Θεοῦ εὐλογηθεῖσα γιὰ φιλόνηρωτη ὑπηρεσία σοφῆ καὶ ἱερῆ: Καινὴ Διαθήκη, ἐμβάθυνση στὸ χριστιανισμὸ καὶ διάδοσή του στὴν πρώτη χιλιετία μ. Χ., κλπ.

Σχετικὰ μὲ τὸ τόσο πολυσύχναστο «*ἐπτὰ*» στὴ Βίβλο ὅλη, μπορεῖ νὰ εἰπωθῆ ὅτι ἀριθμολογικὰ τὸ ἐπτὰ εἶναι ἢ (κατὰ σειρὰ ἀριθμῶν ἀκεραίων) πρώτη συνδύαση τῶν δυὸ πρώτων ἐναντιοδρομιῶν ἢ διαφοροτροπιῶν, δηλαδὴ, συνυφαίνει τὸ πρῶτο ἀρτιοπέρασσο μαζὶ μὲ τὸ πρῶτο ἀντι-ἀρτιοπέρασσο, ἴσον (1 σὺν 2) ΣΥΝ (2 σὺν 2) ἴσον 7. Ἄν ἀντὶ γιὰ ΣΥΝ βάλωμε ΕΠΙ, τότε ἔχομε τὸν Βιβλικὸ ἀριθμὸ 12, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ τὸ ἀθροισμα τῶν 3, 4, 5. Αὕτῃ ἡ ὑπερ-ἀπλότητα φαίνεται νὰ ἔχη μεγάλη σημασία στὴ Βίβλο, στὴ μύηση, στὴ φύση, στὴν Ἱστορία, στὶς Παρουσίες τοῦ Κυρίου Χριστοῦ, ὅπου ὄλα αὐτὰ μὲ κοινούς ἀλλὰ κρυ-

πτικούς τρόπους είναι **Χριστοκεντρικά**. Υπάρχει κάποια βαθυσήμαντη γενική αρχή τῆς μέγιστης δυνατῆς οικονομίας (δυνάμεων) στὴ φύση, ἡ ὁποία ἐκφράζεται σὰν μέγιστη δυνατὴ ἀπλότητα ἀριθμῶν στὴν ἀέναη ἐσωεπέμβασή τους στὴ μορφοπλασία τῆς δύναμης-ἐνέργειας ποὺ ἀντιστατικώτατα χτίζει τὰ κατὰ συνθήκη ἀποκαλούμενα «πράγματα» ἢ «ὄντα».

Τὸ παραπολυ ἀσυνήθιστο γιὰ τὸ ἀνθρώπινο μυαλό εἶναι νὰ ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ μέγιστη δυνατὴ ἀπλότητα τῶν πρώτων ἀκέραιων ἀριθμῶν, λόγου χάρι, εἶναι μιὰ ὑπερβατικὴ ἀπλότητα ἐπίσης, ὅπου κάθε ἀριθμὸς εἶναι ὀλόκληρη πολυπράγμονη ἐνορχήστρωση αὐτοσυνδυασμῶν καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχη (ἐκφραζόμενος σὰν διηνεκὲς γεγονὸς-συμβάν στὴν ἑμμορφὴ φύση) παρὰ μονόχα ἀλληλοσυνδυαζόμενος μὲ ἄλλους ἀριθμοὺς σὰν κι' αὐτὸν αὐτο-σύνθετος. Ἡ ἀλληλία αὐτὴ εἶναι ἡ προϋπόθεση ποὺ πειθαρχεῖ τὴν ἐνέργεια-δύναμη (καὶ ἡ ὕλη καὶ ἡ ἀκτινοβολία εἶναι ἐνέργεια-δύναμη), ἀντιστατικὰ ἀξεχώριστα μαζί της. Ἡ μορφή ὀφείλεται στὸν ἀριθμὸ καὶ εἶναι ἀριθμὸς, ἀλλὰ ἀξεχώριστα μὲ κάποιο κοινὸ ὕλο-χωρόχρονο τὸν ὁποῖο ὁμοίως ὁ ἀριθμὸς διοικεῖ, ἐνθρονος μέσα του, κάπως. Ἐμμεσα ἢ ἀμεσα; Δὲν εἶναι γνωστὸ οὔτε αὐτό, οὔτε ὁ τρόπος. Ἡ φιλομαθηματικὴ αὐτὴ σοφία ποὺ ἀέναα κινητικώτατα μορφοπλάθει τὰ πάντα καὶ ποὺ ἡ ὑπερβατικὴ θεὰ της μᾶς εἶναι ἀπρόσιτη, στὴν κάποια κυβερνώσα ἐνότητα μέσα στὸ «πράγμα-μορφή» τουλάχιστο, αὐτὴ ἡ πανταχοῦ παροῦσα σοφία πρέπει ΚΑΠΩΣ νὰ ἀνάγεται στὸν ὄντα. Τὸ μαρξικὸ «ὁ φυσικὸς νόμος εἶναι ἀπλῶς μιὰ στατιστικὴ ιδιότητα ἑμφυτη στὴν ὕλη» δὲν ἐμβαθύνει, δὲν προσπαθεῖ νὰ ἐξηγήσῃ.

Καὶ γιὰ νὰ προσγειωθῆ τὸ σκουπιδάκι μας ποὺ τολμᾷ νὰ ἀκροβατῆ, ἀς σταματήσῃ ὁ προβληματικὸς μετεωρισμὸς ποὺ ἀνήκει στὸ μέλλον, καὶ ἀς εἰπωθῆ ἀπλῶς γιὰ τὸ ἑπτά ὅτι πρέπει νὰ ἔχη σχέση μὲ τὴ λεγόμενη χρυσὴ τομῆ. Ἡ τιμὴ τοῦ χρυσοῦ κανόνα, ἀριθμὸς ἀσύμμετρος, εἶναι γνωστὴ σὰν «φ» ἴσον 1.618033989..... Ἄς εἰπωθῆ, ἀνεπαρκέστατα ὁμολογεῖται, μόνο ἡ μαθηματικὴ σχέση $(1.6180339...)^4$ σὺν $(0.6180339...)^4$ ἴσον 7, ὁ Βιβλικὸς 7. Τὸ δὲ $(1.6180339...)\times(0.6180339...)$ ἴσον ἡ μονάδα, 1, ὅπως εἶναι γνωστὸ.

549 χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴ χριστιανικὴ μας δισχιλίετια [σελ. 35, καὶ σελ. 34 χαμηλά], 2000 μείον 549 ἴσον στὸ 1451 μ.Χ., ἔχει εἰπωθῆ ὅτι θεωρεῖται ν' ἀρχίζει προρρυθμισμένα ἡ Ἀναγέννηση. Καὶ χριστοκεντρικὰ ὁ ἴδιος ἀριθμὸς, πρὸ Χριστοῦ τώρα, σημειώνει τὴν προρρυθμισμένη Ἐξοδο τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, στὴ βασιλεία τοῦ Ἀμένοφι Β'. Στὸ 1451 μ.Χ. ἔχομε μιὰν ἀκόμη ἰσχυρότερη, ἴσον πνευματικὴ, Ἐξοδο. Καὶ ποιὸς ἀφανῶς τὴν κάνει; Ὁ Ὄν. Καὶ πόσο διαρκεῖ; Ὅσο ψηφίζουν τὰ γράμματα τῆς ἱερῆς λέξης «ΩΝ», ἴσον 850, ἴσον «Κόθιος 50», τὸ 50 τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ πνευματικοῦ ἐλέους Του. Ἀπὸ καὶ 1451 μέχρι 2300 μ.Χ. μεσο-